

PROLOOG

Parijs, 1838, dicht bij de Boulevard du Temple

Hij zette het raam van zijn kleine studio wijd open. De zon, die langs de hemel omhoogklom, legde een gouden schittering over de daken. Elke ochtend genoot hij van dit uitzicht, van de stad die tot leven kwam.

Links van hem strekte de Boulevard du Temple zich uit, met aan weerszijden bomen. Ze stonden er roerloos bij, want het was windstil. Maar de boulevard zelf was vol beweging. Hij probeerde de kakofonie van geluiden tot plukjes uiteen te trekken. Mannenstemmen, vrouwenstemmen, paardenhoeven, karrenwielen, vogelgekwetter ...

Hij liet zijn blik over het woongebouw aan de andere kant van de straat glijden. Achter sommige ramen waren de gordijnen nog gesloten, achter andere zag hij mensen heen en weer lopen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Achter een venster op de bovenste verdieping zat het jongetje weer naar buiten te staren. Waarom ging hij nooit naar buiten? Moest hij niet naar school? En waarom was er nooit iemand anders te zien?

Vervolgens speurde hij het begin van de boulevard af. Daar zag hij de schoenpoetser. Hij had zijn spullen al uitgesteld.

Juist op dat moment liep een man in een zwart jacquet en met een vilthoed op richting de schoenpoetser. Dat was precies wat hij nodig had!

Hij moest snel zijn nu om het perfecte straatbeeld te vangen. Hij voelde de spanning in zijn lijf. Vandaag ging het hem lukken, hij was ervan overtuigd. Voorzichtig schoof hij zijn fotoapparatuur voor het raam en drapeerde een grote zwarte doek over zichzelf en het toestel om de focus aan de achterkant van de camera goed in te stellen. De situatie was perfect. De man stond stil voor de schoenpoetser en had zijn voet op het kistje geplaatst.

Vervolgens pakte hij een houten cassette met erin, lichtdicht afgesloten, een koperen plaatje. Dat plaatje had hij eerder gepolijst en in zijn doka in een houten kastje met jodiumdampen geplaatst, om de plaat aan het oppervlak lichtgevoelig te maken. Hij schoof de cassette in de camera en verwijderde het houten schijfje ervoor. Daarna haalde hij voorzichtig het beschermkapje van de lens terwijl hij in zichzelf begon te tellen. Een, twee ...

Bij driehonderd schoof hij het beschermkapje weer voor de lens en sloot de cassette af met het schuifje. Hij haalde de cassette uit het toestel en liep er snel mee naar zijn doka. Hij haalde het plaatje uit de cassette, stopte het in een houten kastje met kwik en hield er een gasvlammetje onder om het kwik te verwarmen en gasvormig te maken. Tot slot haalde

hij het plaatje door twee baden: het eerste om het beeld te fixeren en het tweede om het te tonen met goud.

Langzaam werd het beeld steeds zichtbaarder. Op de daguerreotypie stonden bomen en gebouwen. Verder zag je alleen de schoenpoetser en zijn klant, en een schim van het jongetje achter het raam. Alle andere mensen, karren en paarden waren verdwenen. Weggevaagd. Alsof ze met een gum waren uitgewist.

LOTTA

DAG 1

‘Merci!’ riep Lotta nog naar de taxichauffeur. Zonder op of om te kijken nam hij weer plaats op de bestuurdersstoel, trok het portier met een klap dicht en stoof ervandoor. Lotta deinsde geschrokken achteruit. Het was alsof de chauffeur zich wilde onderdompelen in het opgefokte Parijse verkeer. Alsof hij zich in een moshpit stortte ...

Haar maag kromp ineen. Nee, niet aan denken nu, sprak ze zichzelf streng toe. Ze was in Parijs! Ze ademde diep in en uit. De uitlaatgassen prikten in haar neus, maar ze had zich in tijden niet zo vrij gevoeld.

Ze had nu pas door dat het zacht regende en trok de capuchon van haar zwarte hoodie over haar hoofd. Zoals gewoonlijk staken een paar roodblonde krullen uit. Een eindje verderop zag ze aan de overkant van de straat een groepje jongeren staan bij de ingang van een groot appartementencomplex. Zou het daar zijn? Ze keek even op haar telefoon. 17.10 uur. Vanaf vijf uur waren ze welkom.

Ze haalde diep adem, pakte haar rolkoffer, stak de straat over bij een zebrapad en liep er langzaam naartoe. Het gebouw was oud en statig en had een luxueuze uitstraling. Bij het grote goudkleurige bellenbord direct naast de deur wierp

ze een snelle blik op de nummers. 158, daar moest ze zijn.

‘Hoi,’ zei ze tegen het viertal. Twee jongens en twee meisjes. De ene jongen had net als zij zijn hoodie over zijn hoofd getrokken. De twee meisjes stonden samen onder een paraplu. Ze waren allebei klein en tener en hadden donker haar. Het meisje links droeg haar lange haar los. Ze had een gebloemde rok aan in boho-stijl. Het andere meisje had twee grappige knotjes boven op haar hoofd. Automatisch hield Lotta haar hoofd een beetje schuin. ‘Nederlands?’ vroeg ze aarzelend. Toen iedereen knikte, ging ze verder. ‘Ik ben Lotta. Komen jullie ook voor de talentenklas?’

Opnieuw werd er geknikt. ‘Ik ben Mo,’ zei de jongen met de hoodie terwijl hij onrustig heen en weer schuifelde. Hij droeg een rood Nike-trainingspak en was net iets groter dan zichzelf. Hij was knap met zijn zwarte krulhaar en grote bruine ogen, maar niet haar type. Voor zover ze aan haar oordeel nog enige waarde kon hechten ...

‘En ik ben Sebastiaan,’ zei de lange jongen die naast hem stond. Zijn korte bruine haar plakte op zijn voorhoofd en zijn brillenglazen waren beslagen.

‘Sarah,’ zei het meisje met de twee knotjes.

‘En Meryam,’ klonk het uit de mond van het andere.

Lotta liet haar blik van de een naar de ander glijden en weer terug. ‘Zussen?’ veronderstelde ze.

Meryam giechelde.

‘Dat vroegen wij net ook al,’ legde Sebastiaan uit.

‘Nee dus,’ zei Sarah. Ze keek Meryam even aan. ‘Wij kennen elkaar exact tien minuten.’

‘Hebben jullie al aangebeld?’ vroeg Lotta. Ze keek naar de namen op het bellenbord. Veel eindigden op -ier, -on, -et of -in, en leken onuitspreekbaar. Frans was nooit haar beste vak geweest. In de gauwte telde ze zesendertig naam-bordjes.

‘Ja,’ zei Mo. ‘Al een paar keer. Tot nu toe zonder resultaat.’ Hij drukte nogmaals op de bel, als om te bewijzen dat het echt zo was.

‘Het zal toch wel oké zijn?’ vroeg Meryam. Er klonk onzekerheid door in haar stem. ‘Mijn moeder heeft Vincent met zijn talentenklas minstens duizend keer gecheckt.’

‘Hoi,’ klonk het ineens achter hen. Een meisje met kort roze haar en een baggy zwarte broek zwiepte haar weekendtas op de grond. ‘Ik ben Fem.’

Stoere neuspiercing, dacht Lotta meteen. ‘Hoi,’ groette ze terug. ‘Ik heet Lotta.’

‘Volgens mij komt er iemand aan!’ zei Meryam.

Door het glas heen zag Lotta inderdaad een man naderen. Hij leek de leeftijd van haar vader te hebben en droeg een geruite spencer en een nette grijze broek. De deur zwaaide open.

‘Bonjour,’ zei de man terwijl hij een lichte buiging maakte. Hij schakelde meteen over op gebrekkig Engels. ‘Meneer is

plotseling weggeroepen en heeft me gevraagd om jullie binnen te laten. Ik ben de conciërge.'

Ze gingen allemaal naar binnen en volgden de man door de gang naar de lift. Lotta keek op naar de prachtige kroonluchter die aan het met wit stucwerk gedecoreerde plafond hing en die uit honderden fonkelende kristallen leek te bestaan.

'We gaan naar de bovenste verdieping,' zei de conciërge. 'Het uitzicht over de stad is prachtig.'

De lift zoefde omhoog. Ze stapten uit en stonden meteen tegenover de deur van een appartement. De conciërge opende de deur, haalde de sleutel uit het slot en gaf de sleutelhanger waaraan hij bevestigd was aan Sebastiaan, samen met een andere set sleutels die hij uit zijn broekzak viste.

'Hier,' zei hij. 'Dan hebben jullie er twee. Aan elke set zitten twee sleutels: een van het appartement en een van de voordeur. Als jullie naar buiten gaan, moeten jullie dus goede afspraken maken met elkaar.' Hij trok zijn wenkbrauwen samen en een diepe fronsrimpel verscheen. 'Wees er voorzichtig mee. Als er iets is: ik heb een kamer op de begane grond, achter de lift. Daar vind je me dag en nacht.' Hij leek nog iets te willen zeggen, maar sloot zijn mond weer. Toen drukte hij op het knopje naast de lift. De deur schoof onmiddellijk open. 'Salut,' zei hij terwijl hij zijn hand opstak. Hij stapte de lift in en verdween.

Sebastiaan duwde de deur van het appartement open en ging naar binnen. De anderen volgden hem. Via een gang kwamen ze in de ruime woonkamer. Tegelijkertijd liepen ze naar het grote raam. Ademloos keek Lotta naar buiten. De conciërge had niets te veel gezegd. Het uitzicht over de immense stad, die langzaam donker werd, was echt prachtig!

Ze hield van de schemerzone, die overgang tussen licht en donker, wanneer de contouren van alles zachter werden. Dit was het moment waarop de stad zijn bijnaam, Ville Lumière, alle eer aandeed: de regen deed de verlichting in huizen en winkels, de straatlantaarns en de schijnwerpers gericht op monumenten fonkelen.

Een paar gebouwen staken uit boven de zee van daken met hier en daar een strook groen. Ze dacht de Sacré-Coeur te herkennen, de nogal protserige witte kerk op een heuvel. En natuurlijk zag ze de Eiffeltoren boven de stad uitsteken.

'Ik ga verder rondkijken!' riep Mo.

Lotta kon haar blik met moeite losmaken van de glinsterende stad. Langzaam draaide ze zich om en keek de kamer rond. Aan het plafond waren oude houten balken bevestigd. De inrichting van de woonkamer was een mix van modern en klassiek. Een grote eikenhouten tafel, een moderne hoekbank, een lessenaar en een enorme wandkast met boeken, lp's en een platenspeler. Aan de muur hingen ingelijste zwart-witfoto's en glasplaten met gedroogde bloemen en planten.

Ze liep erlangs. Van bloemen en planten wist ze niet veel, maar de foto's waren prachtig. Het waren straatbeelden van Parijs. Pas toen ze er echt bij stilstond en er beter naar keek, viel het haar op dat iedere foto een donker randje had: een bloedvlek, een dode rat, een agressief gezicht. Ze snapte dat deze rafelrandjes ervoor zorgden dat je langer naar het beeld bleef kijken, dat het je verwarde en liet nadenken. Daarom behoorde Vincent tot de beste fotografen ter wereld.

Even vulde haar hart zich met trots. Dat zij door hem was uitgekozen voor een talentenklas ... Dat was wel even iets anders dan de kunstlessen op school! No offence, meneer van Laren, dacht ze er meteen achteraan. Haar kunstdocent was best oké en moedigde haar altijd aan om het beste uit zichzelf te halen. Hij had haar al meerdere keren gezegd dat ze een sterk kunstzinnig inzicht had en haar ook op de aankondiging van Vincent voor de talentenklas gewezen. Zonder twijfel was hij een van de aardigste leraren op school.

'Kom kijken naar de slaapkamers!' riep Fem vanuit de gang. 'Er zijn er drie,' zei ze toen ze zich bij haar hadden gevoegd. 'In welke zou Vincent slapen? Hij heeft toch ook een vriendin? Hij heeft het nooit over zijn privéleven, maar ik las er toevallig iets over in een oud artikel op internet.'

Met z'n vijven liepen ze de slaapkamers langs. Er was een kleinere kamer met een eenpersoonsbed en een opklapbed. Er hing niets aan de witte muren en naast het bed stond al-

leen een nachtkastje. Er was een ruime kamer die eruitzag als een werkkamer, met een groot bureau, stapels fotoboeken en materiaal in de hoeken geschoven. Op de grond lagen vier luchtbedden of matrassen. De laatste slaapkamer was de meest luxueuze en deed denken aan de kamer van een hotel. In het midden stond een groot mahoniehouten tweepersoonsbed waarop zachte kussens lagen. Ernaast stond ook weer een opklapbed. Alle bedden in de drie kamers waren netjes opge maakt.

'Waarom zou er nog een opklapbed op de kamer van Vincent staan?' vroeg Mo. 'We zijn met zes, dus we kunnen toch gewoon in die twee kamers slapen?'

Op dat moment zoemden en trilden er meerdere telefoons. 'Een uitnodiging voor een appgroep van Vincent,' zei Fem. 'Accepteren maar!'

Er verscheen een app op Lotta's scherm:

Beste talentklassers,

Welkom in mijn appartement! Doe alsof je thuis bent. In de koelkast en in de keukenkastjes vind je allerlei lekkers en de bedden zijn opgemaakt: negen slaappleatsen. Helaas ben ik gisteren onverwacht weggeroepen voor een belangrijke fotografie-opdracht. Ik weet niet hoelang ik hiermee bezig zal zijn, maar ik hou jullie op de hoogte

via de app. De masterclass gaat natuurlijk gewoon door. Ik heb op basis van jullie portfolio gezien wat jullie in jullie mars hebben. Dat talent tot nog grotere hoogte omhoogstuwen, daar gaat het om. Morgenochtend geef ik jullie aanwijzingen voor jullie eerste opdracht!

Vincent